

Arrest

nr. 191 365 van 1 september 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 19 december 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 november 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. VERBEKE *loco* advocaat J. BAELDE en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te bezitten en een sjjiitische moslim van Arabische origine te zijn. U verklaarde afkomstig te zijn uit Bagdad, Centraal-Irak. Een aantal van uw ooms zouden sinds de jaren '80 lid geworden zijn van toen verboden Dawaa-partij en Irak verlaten hebben. U zou hierdoor meermaals zijn lastiggevallen door de veiligheidsdiensten. In 1998 zou u Irak hebben verlaten nadat u was ingelicht dat de veiligheidsdiensten op weg waren om u te arresteren en dit op verdenking van betrokkenheid bij de Dawaa-partij. U zou later vernomen hebben dat één van uw neven valse beschuldigingen tegen u had geuit, dit omwille van een conflict in de familie rond een erfenis en stukken grond.

U verliet Irak op legale wijze en trok naar Jordanië waar u anderhalve maand verbleef. Vervolgens reisde u naar Syrië waar u zich legaal vestigde.

Tijdens uw verblijf in Syrië zou u uw huidige echtgenote, de Iraakse Rawa (M.H.A.-M.), hebben leren kennen. In juli 2012, na het uitbreken van het conflict, zou u Syrië opnieuw hebben verlaten en dit nadat u Syrische jongeren hoorde roepen dat de Iraakezen moesten gedood worden.

U keerde op 24 juli 2012 terug naar Irak en vestigde zich bij uw zus en schoonbroer in Qademiya. Tijdens uw verblijf aldaar zou u samen met uw schoonbroer een juwelierszaak geopend hebben, in Qademiya. Uw schoonbroer was de eigenaar van de zaak maar u stond dagelijks in de zaak. Eind juli 2013 zou u opnieuw bij uw broers in uw ouderlijk huis zijn gaan wonen. U bleef uw werkzaamheden in de juwelierszaak verderzetten. Na uw terugkeer vanuit Syrië zouden u en Rawa zich in 2013 verloofd hebben. Begin oktober 2014 zouden drie personen u in de winkel hebben opgezocht. Ze stelden u initieel vragen over juwelen die ze nodig hadden voor een huwelijk maar begonnen u uiteindelijk te bevragen over de winkel en of u de eigenaar was. U antwoordde bevestigend wanneer ze te kennen gaven dat hun baas veel winkels in de straat wilde overnemen, zo ook uw winkel. U gaf aan dat de winkel niet te koop noch te huur was waarna ze u aanraadden goed na te denken. Drie dagen later zouden ze terugkomen, zo werd u meegedeeld. U zou hierop uw schoonbroer hebben gebeld en vernam dat ook de andere winkeliers in de buurt diezelfde mannen op bezoek hadden gekregen. Uw schoonbroer stelde u gerust en zei dat er niets aan de hand was. Drie dagen later zouden de drie mannen u opnieuw in de winkel hebben opgezocht. U zou hen nogmaals hebben meegedeeld dat de winkel niet te koop noch te huur was. Hierop zou u te horen gekregen hebben dat u spijt zou krijgen van uw besluit. Eén van hen zou toen duidelijk aan u getoond hebben dat hij een wapen droeg. Nadat u de winkel sloot en u op weg was naar huis zou u op straat, onder de bedreiging van een pistool, zijn ontvoerd. U werd geblinddoekt en vastgebonden en naar een onbekende plaats, waar u 17 dagen zou zijn vastgehouden, meegenomen. Tijdens uw detentie kwam u te weten dat u werd vastgehouden door de entourage van Baha (a.A.), de persoon die uw winkel en andere winkels in de buurt, in zijn bezit wilde krijgen. U zou tijdens uw detentie dagelijks zijn geslagen en zijn gevraagd de winkel aan hen over te laten. U zou telkens geweigerd hebben op hun eis in te gaan. Op 30 oktober 2014 zou één van de bewakers de deur van de plaats waar u werd vastgehouden niet hebben afgesloten nadat hij u eten had gebracht. U zou een tiental minuten gewacht hebben en vervolgens zijn gevlucht. U zou op straat een wagen hebben tegengehouden en u zou uiteindelijk naar uw verloofde en haar familie in de wijk Al Shaab zijn gevlucht. U zou daar tot uw vertrek uit Irak zijn ondergedoken. Tijdens uw verblijf ginds zou u via uw broer Ali vernomen hebben dat uw belagers in de wijk naar u hadden gevraagd. Ook uw schoonbroer Majied zou u hebben ingelicht dat uw huis alsook de winkel in de gaten werden gehouden. Op 14 november 2014 zou uw ouderlijke woning door een bomauto, die voor u bedoeld was en voor de woning geparkeerd stond, zijn vernield. Uw broers, Mohammed en Sadek, die op dat moment in de woning aanwezig waren, zouden bij de explosie om het leven zijn gekomen. U vreesde voor uw leven en besloot Irak te verlaten. Uw schoonfamilie eiste dat u eerst nog met uw verloofde zou huwen, wat geschiedde op 15 maart 2015. Op 17 april 2015 zou u, met uw echtgenote, Irak verlaten hebben en naar Turkije zijn gereisd. Na tien dagen reisden jullie verder doch aan de grens met Bulgarije zou uw echtgenote zeer ziek zijn geworden. U zou met uw echtgenote naar Istanbul, Turkije, zijn gereisd waarna zij vervolgens terugkeerde naar Irak bij haar familie. U reisde uiteindelijk alleen verder en kwam op 12 mei 2015 aan in België. U diende op 13 mei 2015 een asielaanvraag in. Na uw aankomst in België zou u via uw schoonzus vernomen hebben dat uw belagers op 18 oktober 2016 in de wijk nog naar u waren komen zoeken.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw Iraakse identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, twee oude Iraakse paspoorten op uw naam, 6 Syrische verblijfsvergunningen, een kaartje van de Syrische Halve Rode Maan, een kopie van een UNHCR-attest inzake uw statuut in Syrië, de overlijdensaktes op naam van uw broer Mohammed en uw broer Sadek, een kleurenscaan van uw huwelijksakte, kopieën van drie foto's van uzelf in een juwelierswinkel, kopieën van twee foto's van een vernielde woning, kopieën van foto's van uw broers Mohammed en Sadek, kopieën van stempels in een reispas, een kleurenkopie van het nationaliteitsbewijs op naam van uw echtgenote, een kopie van de eerste pagina van het paspoort van uw echtgenote, een kopie van een voedselrantsoenkaart, een kopie van een woonstkaart op naam van uw moeder en een DHL-verzendingsbewijs.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken. Om redenen die hieronder duidelijk zullen worden uiteengezet, kan immers geen enkel geloof worden gehecht aan uw beweerde asielaanvraag en vluchtmotieven.

Wat betreft uw problemen in de jaren '90, i.c. de valse beschuldigingen van betrokkenheid bij de Dawaa-partij en de poging om u te arresteren, moet worden opgemerkt dat deze feiten anno 2016 niet meer actueel zijn. U verklaarde zelf dat u in 2012, nadat u in 1998 uit Irak was gevlucht, terugkeerde naar Irak en er toen geen problemen meer kende omwille van de feiten die zich voordeden in voormelde periode. U verklaarde bovendien uitdrukkelijk dat uw vlucht uit Irak in 2015 niets te maken had met de feiten van voorheen (zie CGVS 29/9/2016 p. 6).

Wat betreft de feiten die u meemaakte in 2014, moet vooreerst worden gewezen op een aantal flagrante tegenstellingen tussen uw opeenvolgende verklaringen.

Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u in uw winkel het bezoek kreeg van die mannen die u meedeelden dat ze, in opdracht van hun baas, uw winkel wilden. Drie dagen later kwamen ze een tweede keer terug. U verklaarde voorts dat u een week na dit tweede bezoek werd ontvoerd (zie vragenlijst CGVS vraag 5). Op het CGVS verklaarde u eveneens dat de mannen u twee keer in uw winkel kwamen bezoeken en dit op een tijdsperiode van drie dagen. U verklaarde ditmaal echter dat uw ontvoering een week na het eerste bezoek - en dus vier dagen na het tweede bezoek - plaatsvond (zie CGVS 29/9/2016 p. 26). Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS gaf u nog een andere versie van de feiten. U beweerde deze keer dat u werd ontvoerd op dezelfde dag dat de mannen u voor de tweede keer in uw winkel opzochten (zie CGVS 3/11/2016 p.5). Dat u niet in staat blijkt eensluidende verklaringen af te leggen tijdens uw opeenvolgende gehoren over uw ontvoering is toch opmerkelijk en doet ernstige vragen rijzen bij de waarachtigheid van deze feiten. Tijdens uw eerste gehoor op het CGVS verklaarde u dat u, na het eerste bezoek van de drie mannen, contact opnam met uw schoonbroer Majid en vernam dat ook andere winkeliers bezoek hadden gekregen van diezelfde mannen. U zou dezelfde dag bij de andere winkeliers zijn langsgesegaan om hen hierover aan te spreken. Drie dagen later, nog voor de drie mannen u een tweede keer kwamen opzoeken, zou u via uw schoonbroer gehoord hebben dat één van de andere winkeliers, i.c. Abu (H.), voor zijn woning werd vermoord (zie CGVS 29/9/2016 p. 26 en 27). Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS verklaarde u dan weer dat u de eerste winkelier was tegen wie effectief stappen werden ondernomen - u werd namelijk ontvoerd - omdat u weigerde in te gaan op hun eis de winkel af te staan. U vervolgens gevraagd of er na uw ontvoering in de straat nog gelijkaardige zaken gebeurden, merkte u op dat u vernam dat Abu (H.) werd bedreigd en vermoord. Hier verder op ingegaan, verklaarde u uiteindelijk dat Abu (H.) werd ontvoerd alvorens u werd ontvoerd. Na uw ontsnapping zou u dan vernomen hebben dat hij ook werd vermoord. Deze versie van de feiten druist in tegen uw eerdere verklaringen als zou u de eerste zijn geweest tegen wie effectief iets werd ondernomen. U hiermee geconfronteerd, stelde u dat u niet weet of hij voor of na u werd ontvoerd maar u weet wel dat hij werd ontvoerd (zie CGVS 3/11/2016 p. 9). Dit is wel opmerkelijk temeer daar u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS geen enkele melding maakte van de ontvoering van Abu (H.). U hoorde toen enkel dat hij werd vermoord toen hij zijn woning verliet. Bovendien wist u tijdens het eerste gehoor blijkbaar wel met zekerheid te zeggen dat hij werd gedood nog voor u een tweede keer werd bezocht in uw winkel door de drie mannen (zie CGVS 29/9/2016 p. 27).

U ook gevraagd waarom u niet eerder vertrok uit Irak, verklaarde u op de DVZ dat u het land niet eerder mocht verlaten van uw schoonfamilie. Ze wilden dat u eerst zou trouwen met hun dochter. U diende ook eerst nog van alles te regelen voor de verkoop van uw winkel, zo stelde u (zie vragenlijst CGVS vraag 5). U dezelfde vraag gesteld op het CGVS, verklaarde u daarentegen enkel dat u niet eerder weg kon omdat u nog herstellende was. U moest eerst genezen en was in behandeling (zie CVGVS p. 13). Dat u nog één en ander moest regelen voor de verkoop van uw winkel, haalde u hier niet aan. U merkte daarentegen wel op dat uw schoonbroer Majid alles regelde wat verband hield met de winkel. Zo zou hij het goud uit de winkel genomen hebben en de winkel hebben teruggegeven aan de eigenaar. U verklaarde hierbij nog uitdrukkelijk dat de winkel níet verkocht werd (zie CGVS 3/11/2016 p. 13). Dat u ook hier geen éénsluidende verklaringen kan afleggen is opmerkelijk.

Doorheen uw verklaringen komen ook tal van incoherenties en eigenaardigheden voor wat uw geloofwaardigheid ook niet ten goede komt.

Zo is het toch opmerkelijk dat u gewoon de winkel bleef openhouden, dit zeker nadat de mannen u een tweede keer zouden bezocht hebben en u bedreigden. U zou nochtans, reeds na het eerste bezoek, van uw schoonbroer vernomen hebben dat ook andere winkeliers dezelfde problemen kenden en, toen u bij hen ging informeren, zouden zij u dit ook bevestigd hebben. Dat uw schoonbroer u na het eerste bezoek meedeelde dat u het zich niet moest aantrekken, is reeds opmerkelijk. Dat u echter, ook na het tweede bezoek, toen ze u duidelijk lieten zien dat ze gewapend waren, uitdrukkelijk vermeldden dat u spijt zou krijgen van uw beslissing en woedend wegliepen, de winkel nog bleef openhouden - hetzij voor een aantal uren dan wel een aantal dagen - is niet aannemelijk (zie CGVS 29/9/2016 p. 26). Voorts is het ook hoogst merkwaardig dat vooral ú in die mate zou geviseerd worden omwille van de winkel, temeer daar de winkel volledig op naam van uw schoonbroer stond en hij zelfs ook niet eens de winkel in bezit had doch deze enkel huurde (zie CGVS 3/11/2016 p. 7).

Gezien uw beweringen dat u werd lastiggevallen door Baha (a.A.), een parlamentslid die indertijd gans Qademiya - waar de winkel gevestigd was - onder zijn controle had (zie CGVS 29/9/2016 p. 15), is het geenszins aannemelijk dat deze zich hieromtrent niet duidelijk zou geïnformeerd hebben om zo te weten wie hij precies moest contacteren en/of onder druk zetten om de winkels in zijn bezit te krijgen.

Er kunnen voorts ook vragen gesteld worden bij de manier waarop uw belagers te werk gingen na uw ontvoering om te krijgen wat ze wilden. Zo stelde u dat u gedurende 17 dagen werd vastgehouden, geslagen en elke dag gevraagd werd om, in ruil voor uw vrijlating, de winkel en de inboedel aan hen over te laten (zie CGVS 29/9/2016 p. 30 en CGVS 3/11/2016 p. 5 en 9). U mocht tijdens uw ontvoering één keer contact hebben met uw familie, dit enkel om mee te delen dat u ontvoerd was en dat ze niemand op de hoogte mochten brengen (zie CGVS 3/11/2016 p. 9). Zelf contacteerden uw ontvoerders ook niemand in verband met hun eis. U verklaarde dat u een papier moest ondertekenen waarin u verklaarde afstand te doen van alles. U moest nadien uw schoonbroer contacteren en hem meedelen dat u alles aan hen had gegeven. U erop gewezen hoe dit kon, gezien u hiertoe niet de bevoegdheid had daar alles op naam van uw schoonbroer stond, stelde u dat ze dit niet wisten. U was degene die ze in de winkel hadden gezien. Als ze daadwerkelijk geen weet hadden van uw schoonbroer zijn aandeel, is het niet duidelijk waarom u hem diende te contacteren eenmaal u een verklaring had ondertekend dat u alles aan hen had overgedragen. Indien ze anderzijds wel weet zouden hebben gehad van uw schoonbroer zijn verantwoordelijkheid, mag het dan weer ten zeerste verbazen dat ze hem, noch iemand anders van uw familie, contacteerden in de periode dat ze u vasthielden. Dit terzijde, dat u gedurende de 17 dagen dat u zou hebben vastgezet ook blijkbaar nooit uw belagers zou hebben geïnformeerd over het feit dat u geen zeggenschap had over de winkel, mag ook ten zeerste verbazen (zie CGVS 3/11/2016 p. 9 en 10).

Ook de manier waarop u bent kunnen ontsnappen is op zijn minst opmerkelijk te noemen. U verklaarde dat de persoon die u tijdens uw detentie eten bracht depressief was en op 30 oktober 2014, nadat hij uw maaltijd had gebracht, de deur liet openstaan. U kon vervolgens gewoon weglopen (zie CGVS 3/11/2016 p. 6 en 10). Nochtans verklaarde u dat u zo hard werd geslagen dat uw gezicht en ogen volledig opgezwollen waren en u niets kon zien. U had het ook over uw arm en been en u heeft tot op heden last van uw voet. Hoe u allereerst kon zien dat dan de deur was blijven opstaan en de kust veilig was, is niet duidelijk. Hoe u voorts, ondanks uw zware verwondingen, uw detentieplaats probleemloos en zonder hindernissen bent kunnen uitlopen, is evenmin duidelijk. Dat u geen enkele andere gesloten deur meer tegenkwam in uw detentieplaats dan wel enige andere bewaker/belager tegenkwam en gewoon kon buitenlopen, is wel zeer merkwaardig.

U verklaarde voorts dat u na uw vlucht op 30 oktober 2014 onderdook bij uw schoonfamilie. Sinds begin november 2014 zou uw ouderlijk huis alsook de winkel non-stop in de gaten worden gehouden door uw belagers die naar u op zoek waren. Ze zouden daar in de buurt hebben rondgehangen om te zien of iemand voor u zou langskomen thuis om dan zo te weten dat u er was. U zou dit rond 12 november 2014 van uw schoonbroer Majid vernomen hebben, zo verklaarde u (zie CGVS 29/9/2016 p. 17, 18 en 19). Het mag toch wel verbazen dat uw familie noch uw schoonbroer de moeite nam u hiervan eerder op de hoogte te brengen. Door u in het ongewisse te laten bestond immers het risico dat u hetzij uw eigen familie thuis dan wel uw schoonbroer in de winkel zou opzoeken en opnieuw zou worden ontvoerd. U gevraagd waarom u niet eerder werd ingelicht, repliceerde u dat ze u misschien niet ongerust wilden maken. Indien u daadwerkelijk voordien reeds zou zijn ontvoerd en gedurende 17 dagen zou zijn vastgehouden mag dit toch ten zeerste verbazen. U voorts gevraagd waarom uw eigen familie u niet inlichtte, stelde u dat uw moeder oud is en dat uw broer Ali apathisch is. U voorts gevraagd waarom uw broers Sadek en Mohammed, die tevens in het huis woonden dat in de gaten werd gehouden, u niet verwittigden, gaf u het eigenaardige antwoord dat zij er niet van op de hoogte waren. Ali zou het wel geweten hebben, want hij was taxichauffeur en reed veel rond (zie CGVS 29/9/2016 p. 20). Blijft dan weerom de vraag waarom Ali u noch Sadek en Mohammed verwittigde. Opnieuw repliceerde u dat Ali ook uw andere broers niet ongerust wilde maken. In tegenstelling tot uw eerdere verklaring dat enkel uw schoonbroer u verwittigde dat het huis en de winkel in de gaten werden gehouden, merkte u uiteindelijk op dat ook Ali u wel verwittigde en dit reeds twee dagen na uw ontsnapping (zie CGVS 29/9/2016 p. 20). Dat u ook hierover weer niet in staat blijkt eensluidende verklaringen af te leggen, zet uw geloofwaardigheid verder op de helling. U kan bovendien ook geen aannemelijk uitleg geven ter rechtvaardiging voor uw ongerijmde verklaringen. U houdt het erop dat het uw fout is, u niet wist dat het zo belangrijk was wie u verwittigde; voor het overige ontwijkt u de vraag (zie CGVS 29/9/2016 p. 21). Het mag voorts ook wel ten zeerste verbazen dat uw belagers gedurende 14 dagen non-stop in de buurt van uw huis en de winkel zouden patrouilleren doch nooit naar u zouden gevraagd hebben bij uw familie noch bij uw schoonbroer en evenmin de woning en de winkel zouden binnengevallen zijn (zie CGVS 29/9/2016 p. 21). U repliceerde dienaangaande dat Baha (a.A.) zichzelf niet in gevaar wil brengen (zie CGVS 29/9/2016 p. 21).

Gezien uw beweringen dat deze persoon gans Qadimiya in handen had, alle winkels onder zijn controle wilde en de winkeliers bedreigde en ontvoerde (zie supra), lijkt het weinig waarschijnlijk dat Baha (a.A.) zich in zijn zoektocht naar u zo "low profile" zou houden en niet actiever te werk zou gaan. Wat voorts eveneens mag verbazen is het feit dat uw schoonbroer zelf nimmer enig probleem heeft gekend met Baha (a.A.) en zijn aanhangers. Gezien uw verklaringen dat de winkel in de gaten werd gehouden Majid u hiervan inlichtte, kan verondersteld worden dat uw belagers Majid in de winkel zullen hebben opgemerkt éénmaal u ondergedoken zat. Dit toch zeker gezien Majid degene was die de winkel leeghaalde. Dat hij vervolgens niet werd aangesproken en onder druk werd gezet om de winkel te overhandigen, is toch wel zeer merkwaardig. U verklaarde dienaangaande dat Majid niets meemaakte omdat hij er niets mee te maken heeft (zie CGVS 3/11/2016 p. 12 en 13). Uw antwoord mag wel verbazen gezien de winkel volledig op naam van Majid stond (zie CGVS 3/11/2016 p. 7).

U verklaarde verder nog dat op 14 november 2014 een explosie plaatsvond voor uw woning. Volgens u werd u met die explosie geviseerd. Dit zijn echtere loutere vermoedens van uw kant die u op geen enkele manier kan staven aan de hand van concrete elementen. Zo verklaarde u te weten dat de aanslag voor u bedoeld was omdat u voordien vernam dat uw huis en de winkel in de gaten werden gehouden. U merkte nog op dat er voor het overige geen checkpoints of militaire instanties in de buurt zijn. De auto stond voor uw huis geparkeerd, zo stelde u nog (zie CGVS 29/9/2016 p. 13 ev.). Dat uw woning en u persoonlijk het doelwit waren van deze explosie is hiermee geenszins aangetoond. Er raakten immers nog andere gebouwen beschadigd en er vielen, behalve uw broers, nog tal van andere dodelijke slachtoffers (zie CGVS 29/9/2016 p. 13 en 14). Ook volgende bedenkingen kunnen hier nog worden aan toegevoegd. U verklaarde dat uw belagers uw huis in de gaten hielden om te zien of iemand zou langskomen en uw naam zou roepen. Ze dachten dat u zich binnen schuil hield (zie CGVS 29/9/2016 p. 17). Indien het daadwerkelijk de bedoeling zou geweest zijn u te doden, is het, zoals reeds opgemerkt, hoogst merkwaardig dat uw belagers niet op een meer actieve manier naar u op zoek gingen. Gedurende de periode dat ze het huis in de gaten hielden was er bovendien niemand langs geweest die uw naam had geroepen en er waren ook geen indicaties dat u daadwerkelijk in het huis aanwezig was. Waarom ze dan op 14 november 2014 een bomauto zouden geplaatst hebben in de hoop u te treffen, is niet duidelijk. Terzelfdertijd kan de vraag gesteld worden waarom ze dan enkel een bomauto voor uw huis en niet ook voor de winkel zouden geplaatst hebben. U legt voorts ook geen enkel overtuigend en tastbaar begin van bewijs voor die uw verklaringen dienaangaande zou kunnen staven. Ook al zou het vaststaan dat ze op 14 november 2014 een bomauto voor uw woning ontplofte, dan nog zijn er geen elementen voorhanden die erop wijzen dat u het doelwit was van deze explosie. De kopieën van twee foto's van een vernielde woning en de twee overlijdensaktes op naam van uw broers Sadek en Mohammed kunnen hier geenszins een ander licht op werpen. Wat de foto van het huis betreft, moet worden opgemerkt dat uit deze foto geenszins kan worden afgeleid wiens huis dit is, waar dit huis zich bevindt noch wanneer en op welke manier het werd beschadigd. Wat voorts de overlijdensaktes van uw broers betreft, moet vooreerst worden opgemerkt dat het wel opmerkelijk is dat beide overlijdensaktes hetzelfde aktenummer dragen. U werd hierop gewezen doch kon hiervoor geen uitleg geven (zie vragenlijst CGVS vraag 5). Voorts dient nog te worden opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat in Irak alle documenten, waaronder ook overlijdensaktes, tegen betaling kunnen verkregen worden. De bewijswaarde van dergelijke stukken is sowieso relatief. Los van voorgaande, uit de voorgelegde overlijdensaktes kan hoogstens worden afgeleid dat uw broers om het leven kwamen. Dat zulks gebeurde tijdens een op uw persoon gerichte aanslag, kan uit deze stukken geenszins worden afgeleid. Gezien het geheel van bovenstaande bevindingen, kan geen geloof worden gehecht aan uw beweringen. Dat u bijgevolg ook na uw vlucht uit Irak nog zou gezocht worden, kan evenmin worden weerhouden.

Dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw beweerde ontvoering in Irak, blijkt eens te meer uit de informatie die kon worden teruggevonden op uw 'facebook'-profiel. Zo blijkt dat u actief was op facebook in de periode dat u beweerde te zijn ontvoerd en vastgehouden. U deelde ondermeer op 20 oktober 2014, op 26 oktober 2014, op 27 oktober 2014 alsook op 29 oktober 2014 een aantal links (zie informatie in de blauwe map). Op uw facebookprofiel is bovendien terug te vinden dat u zich reeds op 7 februari 2015 in Istanbul bevond. U checkte toen immers in bij "Historia" (zie informatie in de blauwe map). Voorgaande wijst er op dat u niet alleen over de feiten die u meemaakte in Irak doch ook over het moment van uw vertrek uit Irak niet de waarheid vertelde. Indien het evenwel zo zou zijn dat u na uw bezoek aan Istanbul nog naar Irak terugkeerde, dan bevestigt dit eens te meer dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw beweerde problemen en vrees voor vervolging in Irak.

Uit wat voorafgaat moet worden besloten dat u de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus, in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypotheses, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK - Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69).

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214-250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97).

Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016, en de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016" van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni – augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaligere aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet.

Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakese burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadi's die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten kunnen, tenslotte, voorgaande appreciatie niet omvormen. Uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, de oude paspoorten, de kopie van de eerste pagina van uw recente paspoort, de kopie van de voedselkaart, de kopie van de woonstkaart op naam van uw moeder en de documenten mbt. uw verblijf in Syrië bevestigen uw identiteit, nationaliteit, herkomst en uw tijdelijk verblijf in Syrië, doch deze elementen staan momenteel niet ter discussie. De kopieën van twee foto's van uzelf in een juwelierswinkel kunnen enkel aantonen dat u in de winkel was, niets meer en minder. Op grond van deze foto's kan geenszins worden besloten dat u problemen kende in de winkel waar u werkte en dat u werd ontvoerd. De kopieën van de identiteitsstukken van uw echtgenote hebben dan weer enkel betrekking op haar persoonsgegevens doch deze worden ook niet betwist. De kopie van uw huwelijksakte toont aan dat u gehuwd bent. Dat u op die datum in Irak was, toont niet aan dat u niet eerder, zoals uit uw facebookgegevens blijkt, uit Irak vertrokken was. Zoals reeds aangehaald toont het feit dat u eventueel terugkeerde naar Irak om te huwen eens te meer aan dat er in uw hoofde niet kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging dan wel reëel risico op het lijden van ernstige schade. Wat de kopieën betreffen van een aantal stempels in een paspoort - waarmee u meent uw uitreis uit Syrië in 2012 en uw uitreis uit Irak in april 2015 te kunnen aantonen - moet vooreerst worden opgemerkt dat uit niets blijkt dat dit kopieën van pagina's/stempels uit uw paspoort zijn. Op geen van deze kopieën is het paspoortnummer immers te zien. Ook al zou het vaststaan dat het om stempels in uw paspoort gaat - quod non - dan nog kan hieruit hoogstens worden afgeleid dat u op de betreffende dag in 2012 Syrië uitreisde en op de betreffende dag in april 2015 Irak inreisde. Dat u niet al eerder vertrok uit Irak en er eventueel tijdelijk terugkeerde kan op grond van de kopieën van deze stempels geenszins worden uitgesloten temeer daar u niet alle pagina's in uw paspoort, in originele dan wel kopievorm, voorlegt. De kopieën van foto's van uw broers tonen niets meer dan wat is afgebeeld. Dat uw broers bij een op u gerichte aanslag om het leven kwamen, kan hieruit op geen enkele manier worden afgeleid. De overige documenten werden hierboven reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1.1. Verzoeker voert, in wat hij zelf omschrijft als een eerste middel, de schending aan van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht en het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel, als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker geeft een algemene uiteenzetting omtrent de aangevoerde bepalingen en de bewijslast in en de beoordeling van asielaanvragen. Verder maakt hij voorbehoud wat betreft de eventuele neerlegging van nuttige stukken die alsnog zouden worden verkregen.

2.1.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet *juncto* de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsnorm.

Verzoeker citeert hetgeen het CGVS stelt en verwijst naar een Franstalig arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) van in april 2016.

Verzoeker verwijst verder naar de *“UNHCR Position on Returns to Iraq”* van oktober 2014. Volgens hem is deze tot op heden geldend en dient bescherming de regel te zijn.

Verzoeker vermeldt voorts de bloedige aanslag die op 2 juli 2016 werd gepleegd in een populaire winkelbuurt in Bagdad. Verwijzend naar deze aanslag, stelt verzoeker dat hij als sjiit gevaar loopt in Bagdad.

“Kortom, op heden is het in BAGDAD gevaarlijker dan ooit – aldus meer risico op willekeurig geweld dan in de voorbije periodes waarin door het CGVS wél subsidiaire bescherming werd toegekend – doch met een ongekeerde verbetering blijft het CGVS poneren dat BAGDAD een afdoende draaiende wereldstad is waarbij er geen afdoende hoog niveau van willekeurig geweld zou heersen om tot subsidiaire bescherming te kunnen leiden.

Dergelijk standpunt is wereldvreemd en houdt geen rekening met de moordend hoge dodentol ten gevolge van geweld in BAGDAD.”

Verzoeker wijst op een rapport van Caritas International en CIRE waarin vorig jaar kritiek werd geuit op de houding van het CGVS.

Verzoeker citeert uit informatie van Musings on Iraq, Human Rights Watch en UNHCR. Daarnaast wordt er dagelijks bericht in de media over de vele aanslagen die Bagdad op heden teisteren. Verzoeker verwijst bij wijze van voorbeeld naar een aanslag in november 2016 in de stad Hilla, *“in de buurt van Bagdad”*. Uiteraard zijn er daarnaast vele aanvallen die niet in de kranten worden besproken maar wel degelijk hebbe plaatsgevonden.

Verzoeker verwijst naar een rapport van de Secretaris-Generaal van de VN van in januari 2016 en naar een Ambtsbericht inzake de veiligheidssituatie in Irak van april 2015.

Verzoeker benadrukt dat zijn individuele situatie in rekening moet worden gebracht en herhaalt dat hij als sjiit meer risico loopt.

Verzoeker geeft nog aan dat hij niet kan rekenen op bescherming van zijn overheid en concludeert:

“In het licht van bovenvermelde informatie is het dan ook werkelijk absurd om te beweren dat verzoeker als sjiitische moslim geen enkel risico loopt op ernstige schade bij terugleiding naar BAGDAD! Er vinden immers continue aanslagen plaats door IS die specifiek gericht zijn op sjiitische moslims (zie supra) en verzoeker loopt des te meer gevaar aangezien de Iraakse overheid hem geen bescherming kan/wil bieden.”

2.2. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog algemene informatie en persartikels bij het verzoekschrift (bijlagen 3-7).

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

3.1. Verweerder legt op 18 mei 2017 door middel van een aanvullende nota een update neer van de landeninformatie in het administratief dossier (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

3.2. Verzoeker legt op 26 mei 2017 per aangetekend schrijven en door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen neer (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

Middels deze nieuwe stukken, de identiteitsbewijzen van zijn broer, een attest van 5 januari 2017 en algemene informatie, wenst verzoeker alsnog de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas aan te tonen.

4. Over de rechtspleging

4.1. Verzoeker tracht middels hetgeen wordt aangevoegd in en wordt bijgevoegd bij de *sub* 3.2. vermelde aanvullende nota alsnog aan te tonen dat zijn asielrelaas geloofwaardig is en dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Dient in deze echter te worden gewezen op artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Krachtens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet dient het verzoekschrift de middelen te bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. De uiteenzetting van een "*middel*" vereist daarbij dat de geschonden geachte rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid, alsook de wijze waarop die regel of dat beginsel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden.

Waar verzoeker in hetgeen hij omschrijft als een eerste middel de schending aanvoert van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht en het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel, als algemene beginselen van behoorlijk bestuur, dient te worden vastgesteld dat verzoeker in het verzoekschrift niet concreet uiteenzet op welke wijze de bestreden beslissing de aangevoerde bepaling en beginselen zou schenden.

Hij beperkt zich namelijk tot het weergeven van enkele algemene theoretische beschouwingen en tot het maken van voorbehoud omtrent de eventuele toekomstige neerlegging van stukken.

Aangezien verzoeker in het verzoekschrift niet op concrete wijze uiteenzet hoe de bestreden beslissing de in het eerste middel aangevoerde bepalingen en beginselen zou schenden, dient te worden vastgesteld dat dit middel onontvankelijk is. Derhalve bevat het verzoekschrift geen ontvankelijk middel betreffende artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Gezien verzoeker in het verzoekschrift geen ontvankelijk middel aanvoert betreffende artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan verzoeker de mogelijkheid om een aanvullende nota in te dienen overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet niet aanwenden om alsnog een (ontvankelijk) middel aan te voeren inzake voormeld wetsartikel.

In artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, wordt namelijk bepaald:

"De partijen kunnen hem tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen. Onverminderd het in artikel 39/60 bedoelde verbod, beperkt de aanvullende nota zich tot deze nieuwe elementen, op straffe van het uit de debatten weren van de aanvullende nota wat het overige betreft. Niet in de aanvullende nota vervatte nieuwe elementen worden ambtshalve uit de debatten geweerd."

Artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De procedure is schriftelijk.

De partijen en hun advocaat mogen ter terechtzitting hun opmerkingen mondeling voordragen. Geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of in de nota uiteengezet zijn."

Gezien blijkens het tweede lid van artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet door verzoeker geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift zijn uiteengezet en gezien verzoeker in het verzoekschrift geen ontvankelijk middel aanvoert betreffende artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, wordt de aanvullende nota overeenkomstig het bepaalde in artikel 39/76, § 1, tweede

lid van de Vreemdelingenwet ambtshalve uit de debatten geweerd in zoverre deze betrekking heeft op de toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

5. Beoordeling van de zaak

5.1. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

5.2. Reeds hoger werd vastgesteld dat verzoeker inzake de toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet geen ontvankelijk middel aanvoert.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige, duidelijke en gedetailleerde wijze uiteengezet waarom niet kan worden aangenomen dat verzoeker onder de toepassing van voormeld artikel valt. Meer bepaald wordt hierin vastgesteld dat verzoekers opeenvolgende verklaringen over de feiten een aantal flagrante tegenstellingen bevatten, dat doorheen zijn verklaringen ook tal van incoherenties en eigenaardigheden voorkomen, dat uit zijn facebookprofiel blijkt dat hij niet de waarheid vertelt en dat de neergelegde documenten deze appreciatie niet kunnen omvormen. De motieven die dienaangaande in de bestreden beslissing zijn opgenomen vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien zij niet dienstig worden aangevochten, onverminderd overeind.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

5.3. Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt echter vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) (cf. European Asylum Support Office, *Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis*, December 2014, nr. 1.8).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de *UNHCR Position on Returns to Iraq*, dateert van 14 november 2016. Verweerder verwijst naar dit standpunt in zijn aanvullende nota en de vindplaats van dit standpunt is opgenomen in de eindnoten in de informatie van verweerder.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

“Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status.

When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined.”

(eigen vertaling: *“Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS.*

Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkwijze worden onderzocht.”)

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door de partijen kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger. IS komt in Irak daarenboven meer en meer onder druk te staan en wordt steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden (“IDP’s”) op te vangen (*UNHCR Position on Returns to Iraq*, 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*ibid.*, nr. 40).

UNHCR vermeldt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. IS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Daarnaast vinden er frequent minder zware aanslagen plaats.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de meest recente informatie, toegevoegd door verweerder, dat het aantal incidenten en slachtoffers in Bagdad in november en december 2016 gevoelig is gedaald.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiïeten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer terug ingevoerd. Verder zijn de scholen in Bagdad geopend en is er gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiïtische milities, nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid en omdat hij sjiïet is aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De verwijzing naar een Franstalige arrest dat in het verleden door de RvV werd geveld is niet van die aard dat zij afbreuk kan doen aan het voorgaande. De precedentenwerking wordt immers niet aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de RvV heeft geen precedentwaarde en iedere asielaanvraag wordt afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de asielzoeker. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake de asielaanvraag. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. Voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Irak is gesteund op de informatie zoals aangebracht door de partijen. Deze is van (veel) recentere aard dan de informatie waarop het door verzoeker aangehaalde arrest is gesteund.

Verzoeker toont gelet op de hoger gedane vaststellingen inzake de aangevoerde asielmotieven evenmin aan dat hij valt onder toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont aldus niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één september tweeduizend zeventien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS